

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Venter på vejen til Damaskus

Sandheden er, at de, der flittigt søger at lære om Kristus, til sidst vil kende ham.

En af de mest bemærkelsesværdige begivenheder i verdenshistorien fandt sted på vejen til Damaskus. I kender historien om Saulus, en ung mand, der »søgte at tilintetgøre menigheden, han trængte ind i det ene hus efter det andet, slæbte [de hellige til] fængslet.«¹ Saulus var så effektiv, at mange medlemmer af den tidlige kirke flygtede fra Jerusalem i håb om at undslippe hans vrede.

Saulus forfulgte dem. Men »som han nærmede sig Damaskus, skinnede et lys fra himlen pludselig om ham.

Han faldt til jorden og hørte en røst sige: »Saulus, Saulus, hvorfor forfølger du mig?«²

Dette øjeblik medførte en forvandling, der ændrede Saulus for altid. Ja, det ændrede verden.

Vi ved at sådanne tilkendegivelser finder sted. Vi vidner endog om en lignende guddommelig oplevelse, der skete i 1820 for en dreng, der hed Joseph Smith. Det er vores klare og overbeviste vidnesbyrd, at himlene er åbne igen, og at Gud taler til sine profeter og apostle. Gud hører og besvarer sine børns bønner.

Ikke desto mindre er der nogle, der føler, at de, medmindre de har en oplevelse som Saulus eller Joseph Smith, ikke kan tro. De står ved dåbens vande, men de går ikke ned i dem. De venter på tærsklen af vidnesbyrdet, men kan ikke få sig selv til at erkende sandheden. I stedet for at tage små skridt i tro på en discipels vej ønsker de en eller anden dramatisk begivenhed, der vil tvinge dem til at tro.

De tilbringer deres dage med at vente på vejen til Damaskus.

Tro kommer et skridt ad gangen

En kær søster havde været et trofast medlem af Kirken hele sit liv. Men hun bar på en personlig sorg. Flere år tidligere var hendes datter død efter kort tids sygdom, og arrene fra denne tragedie hjemsøgte hende stadig. Hun kæmpede med de dybe spørgsmål, der følger sådan en begivenhed. Hun indrømmede ligeud, at hendes vidnesbyrd ikke var, hvad det plejede at være. Hun følte, at hun aldrig ville kunne tro igen, medmindre himlene åbnede sig for hende.

Så hun havde sat sig til at vente.

Der er mange andre, der af forskellige årsager opdager, at de venter på vejen til Damaskus. De udskyder at blive fuldt engagerede som disciple. De håber på at modtage præstedømmet, men tøver med at leve værdigt til det privilegium. De ønsker at indtræde i templet, men udskyder at handle i tro for at gøre sig egnet til det. De vedbliver at vente på Kristus, som om han bliver givet til dem i form af et storslået Carl Bloch-maleri – rede til at fjerne al deres tvivl og frygt én gang for alle.

Sandheden er, at de, der flittigt søger at lære om Kristus, til sidst vil kende ham. De vil personligt modtage et guddommeligt portræt af Mesteren, selv om det oftest kommer i form af et puslespil – en brik ad gangen. Hver brik er måske ikke let genkendelig i sig selv, det vil måske ikke stå klart, hvordan den passer ind i det samlede billede. Hver brik hjælper os med at se det store billede lidt mere klart. Til sidst, når der er lagt nok brikker på plads, vil vi erkende dets skønhed. Når vi da ser tilbage på vore oplevelser, ser vi, at Frelseren er kommet for at være hos os – ikke med det samme, men stille, let, næsten umærkeligt.

Det kan blive vores erfaring, hvis vi går fremad i tro og ikke venter for længe på vejen til Damaskus.

Lyt og giv agt

Jeg vidner for jer, at vor Fader i himlen elsker sine børn. Han elsker os. Han elsker jer. Når det er nødvendigt, vil Herren selv bære jer over hindringer, mens I søger hans fred med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd. Ofte taler han til os, så vi kun kan høre det med hjertet. For bedre at kunne høre hans stemme, ville det være klogt at skru ned for lyden af den verdslige støj i vores liv. Hvis vi ignorerer eller blokerer for Åndens

tilkendegivelser, hvad grunden end måtte være, vil de blive mindre tydelige, indtil vi slet ikke kan høre dem længere. Lad os lære at lytte til Åndens tilkendegivelser og være ivrige efter at give agt på dem.

Vores elskede profet, Thomas S. Monson, er vores eksempel i denne henseende. Der er utallige historier om, hvordan han lytter til Åndens hvisken. Ældste Jeffrey R. Holland har givet et sådant eksempel:

Engang, da præsident Monson havde en opgave i Louisiana, spurgte stavspræsidenten, om han ville have tid til at besøge en 10-årig pige ved navn Christal, som var i de sidste stadier af kræft. Christals familie havde bedt for, at præsident Monson ville komme. Men deres hjem var langt væk, og programmet var så stramt, at der ikke var tid. Så i stedet bad præsident Monson om, at de, der bad ved stavs-konferencens møder, tog Christal med i deres bønner. Herren og familien ville sikkert kunne forstå det.

I løbet af konferencens lørdagsmøde, da præsident Monson rejste sig for at tale, hviskede Ånden: »Lad de små børn komme til mig, det må I ikke

hindre dem i, for Guds rige er deres.«³

»Notaterne dansede for hans øjne, der fyldtes med tårer. Han forsøgte at følge mødets emne op som berammet, men han kunne ikke få [den lille piges] navn og billede ud af hovedet.«⁴

Han lyttede til Ånden og ændrede sit program. Tidligt næste morgen forlod præsident Monson de 99 og rejste mange km for at være ved den enes side.

Da han kom frem, »stod [han] og så ned på et barn, der var for syg til at rejse sig og for svag til at tale. Hendes sygdom havde nu næsten gjort hende blind. Bror Monson, som var dybt rørt over det, han så, og af Herrens Ånd, der var så fremherskende, faldt på sine knæ og tog barnets gennemsigtige hånd i sin. »Christal,« hviskede han, »jeg er her.«

Hun hviskede med stor anstrengelse tilbage: »Bror Monson, jeg vidste, at du ville komme.«⁵

Mine kære brødre og søstre, lad os bestræbe os på at være blandt dem, som Herren kan stole på, og som vil lytte til hans hvisken og svare, som Saulus gjorde på *sin* vej til Damaskus: »Hvem er du, Herre?«⁶

Tjen

En anden grund er, at vi til tider ikke genkender Herrens stemme i vores liv, at Åndens åbenbaringer ikke nødvendigvis kommer direkte til os som svar på vore bønner.

Vor Fader i himlen forventer, at vi gennemtænker det selv først, og derefter beder om vejledning, mens vi leder efter svar på spørgsmål og bekymringer i vores personlige liv. Vi har vor himmelske Faders forvisning om, at han vil høre og besvare vore bønner. Svaret kan komme gennem betroede venner og familiemedlemmers stemme og visdom, skrifterne og profeters ord.

Jeg har erfaret, at nogle af de mægtigste tilkendegivelser, vi modtager, ikke blot er til vores egen gavn, men også til andres gavn. Hvis vi kun tænker på os selv, kan vi gå glip af nogle af vores livs største, åndelige oplevelser og dybsindige åbenbaringer.

Præsident Spencer W. Kimball underviste i dette, da han sagde: »Gud er virkelig opmærksom på os, og han vogter over os. Men det er som regel gennem et andet menneske, at han opfylder vore behov. Derfor er det så betydningsfuldt, at vi tjener

De bekymrer sig for, hvordan de vil blive opfattet, eller hvordan det kan skade deres forhold. Det behøver ikke at være sådan, for vi har et glædens budskab at fortælle om, og vi har et budskab om lykke.

For mange år siden boede og arbejdede vores familie blandt mennesker, hvoraf der næsten ingen var af vores tro. Når de spurgte os, hvordan vores weekend havde været, prøvede vi at springe de sædvanlige emner over – som sportsbegivenheder, film eller vejret – og prøvede at fortælle om de religiøse oplevelser, vi som familie havde haft i løbet af weekenden. Fx hvad en af de unge talere havde sagt om standarderne i *Til styrke for de unge*, eller hvordan en ung mand, der tog af sted på mission, havde rørt os med sine ord, eller hvordan evangeliet og Kirken hjalp os som familie med at overkomme en specifik udfordring. Vi forsøgte at undgå at være prædikende eller anmassende. Min hustru, Harriet, var altid bedst til at finde noget inspirerende, opløftende eller morsomt at fortælle om. Dette ville ofte lede til dybere samtaler. Det interessante var, at når vi talte med vore venner om at klare livets udfordringer, hørte vi ofte kommentaren: »Det er nemt nok for jer, I har jeres kirke.«

Med så mange sociale medier og en mængde af mere eller mindre brugbare dimser til rådighed, er det lettere og mere effektivt at sprede evangeliets gode nyheder end nogensinde før. Faktisk er jeg bange for, at nogen, der lytter, allerede har sendt en sms som denne: »Han har talt i 10 minutter, men stadig ingen analogi om flyvning!« Mine unge venner, måske omfatter Herrens opfordring til at »åbne munden«⁹ i dag at »bruge dine hænder« til at blogge og sms'e om evangeliet til hele verden! Men husk endelig, at det selvfølgelig skal være på rette tid og sted.

hinanden.«⁷ Brødre og søstre, vi har hver især en forpligtelse ved pagt om at være følsomme over for andres behov og tjene, som Frelseren gjorde, ved at række ud, velsigne og løfte dem omkring os.

Ofte kommer svaret på vores bøn ikke, mens vi er på vore knæ, men når vi er på vore fødder og tjener Herren og dem omkring os. Uselviske tjenestegerninger og hengivenhed forædler vores ånd, fjerner skællene fra vore åndelige øjne og åbner himlens vinduer. Ved at blive svaret på en andens bøn finder vi ofte svaret på vore egne.

Del

Der er tider, hvor Herren åbenbarer ting til os, der kun er tiltænkt os. Men i mange, mange tilfælde betror han et vidnesbyrd om sandheden til dem, han ved, vil dele det med andre. Det har været tilfældet med hver eneste profet siden Adams dage. Herren forventer også, at vi som medlemmer af hans genoprettede kirke »åbne[r] vores] mund til enhver tid og [kundgør hans] evangelium med fryderåb«.⁸

Det er ikke altid let. Nogle ville hellere trække en håndkærre over prærien, end de vil tale om tro og religion med deres venner og kolleger.

Brødre og søstre, med den moderne teknologis velsignelser kan vi udtrykke taknemlighed og glæde for Guds plan for sine børn, der kan høres ikke bare på vores arbejdsplads, men i hele verden. Nogle gange kan en enkelt sætning af et vidnesbyrd sætte ting i bevægelse, der kan have indflydelse på nogens liv i al evighed.

São Paulo i Brasilien

Den mest effektive måde at forkynde evangeliet på er gennem eksemplet. Hvis vi lever i henhold til vores tro, vil folk lægge mærke til det. Hvis Jesu Kristi ansigtsudtryk skiner i vores liv,¹⁰ hvis vi er lykkelige, og hvis vi lever i fred med verden, vil folk ønske at vide hvorfor. En af de mest storslåede prædikener, der nogensinde er udtalt om missionering

er denne enkle tanke, der tillægges Frans af Assisi: »Forkynd evangeliet til alle tider, og brug ord, hvis det er nødvendigt.«¹¹ Der er muligheder for det overalt omkring os. Gå ikke glip af dem ved at vente for længe på vejen til Damaskus.

Vores vej til Damaskus

Jeg vidner om, at Herren taler til sine profeter og apostle i vore dage. Han taler også til alle, der kommer til ham med et oprigtigt hjerte og med oprigtig hensigt.¹²

Tvivl ikke. Husk: »Salige er de, som ikke har set og dog tror.«¹³ Gud elsker jer. Han hører jeres bønner. Han taler til sine børn og tilbyder trøst, fred og forståelse til dem, der søger ham og ærer ham ved at gå hans vej. Jeg bærer mit hellige vidnesbyrd om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er på den vej. Vi har en levende profet. Denne kirke ledes af ham, hvis navn vi bærer, nemlig Frelseren, Jesus Kristus.

Brødre og søstre og kære venner, lad os ikke vente for længe på vores vej til Damaskus. Lad os i stedet modigt gå frem i tro, håb og næstekærlighed, og vi vil blive velsignet med det lys, vi alle søger på disciplens sande vej. Dette beder jeg om og efterlader jer min velsignelse i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. ApG 8:3.
2. ApG 9:3-4.
3. Mark 10:14.
4. Se Jeffrey R. Holland, »Præsident Thomas S. Monson: Altid ude i Herrens ærinde«, *Stjernen*, nov. 1986, s. 15.
5. Jeffrey R. Holland, *Stjernen*, nov. 1986, s. 15.
6. ApG 9:6.
7. *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 85.
8. L&P 28:16.
9. L&P 60:2.
10. Se Alma 5:14.
11. William Fay og Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear*, 1999, s. 22.
12. Se ApG 10:3-5.
13. Joh 20:29.